

Oswaldo Rubio Fung

del 15 al 19 de Març de 2008

Benicarló en Falles

Número 626-14 març 2008 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIV

la veu

de Benicarló

Carxofa per a tots els gustos

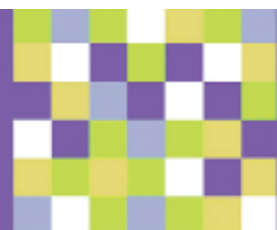
Benicarló en la Fira Alimentària

Irreflexions:
Anàlisi local de les eleccions a corts Espanyoles
Il·lusió i medalles a l'Autonòmic Infantil de Natació

La carxofa de Benicarló present a Alimentària enmig d'una forta crisi de preus

text REDACCIÓ

Diferents clients i comercialitzadors de carxofes són premiats a Barcelona amb un viatge a Praga per consumir el nostre producte.

Al comerç de Benicarló trobaràs tot el que et fa falta...

A 2 passes

K&A

COMPOSITE POLYMERS

"Polifonia Matèrica"

Encarna Monteagudo

28 febrer | 20 abril

Encarna Monteagudo presenta una mostra, no lineal, integrada per obres recents i d'altres que ens transmeten a les quasi tres dècades que retroalimenten i són origen i resultat del seu procés creatiu actual. La polifonia simultània diversos temes independents. Eixe model formal de la música, ocupa a Monteagudo assajant fórmules variades en la transposició al domini de l'expressió plàstica: sinestèsia inductora a la provocació conscient, elaborada i sistematitzada d'emocions que conjuguen dominis tan oposats i complementaris com els assimilats i assumits, producte de la observació-obsessió per la natura i l'ésser humà.

Artista interdisciplinària, formada en el terreny escultòric, incideix regularment en el pictòric, ceràmic i fotogràfic. El dibuix és la constant, l'eix conductor, suport, origen i germen d'allò que en definitiva resultarà l'objecte artístic. Gres, plom, ferro, fusta o qualsevol material de caràcter povera que estimule els seus receptors sensibles, seran subjecte i objecte d'una manipulació i transformació respectuosa i reflexiva al que suposa la seua essència i presència.

La figuració, sintetitzada, aflora en espais que l'atrapen o aixopluguen, que l'anul·len o alliberen dintre del constructivisme i la geometria, elaborada amb un rigor peculiar que es disfressa de vegades amb grafies suggeridores.

Encarna Monteagudo García Tomás (Fuentealbilla, Albacete, 1960), és Doctora en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València i Graduada en Arts Aplicades. Professora universitària, exercís la docència en la UJFV, tasca complementària a la investigació plàstica teòrica.

"Picasso, Sala Gaspar, Barcelona 1960, Imatges d'una exposició"

Fundació Caixa Catalunya

13 març | 04 maig

El 4 de desembre es va inaugurar en L'Entresol de La Pedrera "Picasso, Sala Gaspar, Barcelona 1960, imatges d'una exposició", una mostra de petit format, comissariada per J. F. Yvars, amb la que es pretenia recuperar la memòria apropiant al visitant a l'exposició monogràfica que, en l'hivern de 1960, la Sala Gaspar de Barcelona va dedicar per primera vegada i en ple franquisme a Picasso. Aquella mostra, formada per una trentena d'olis seleccionats que el mateix artista va fer portar des de París, es va convertir en un important aconteciment cultural, social i polític en la ciutat de Barcelona. Amb motiu de la inauguració de l'exposició va tenir lloc el concert "El temps de Picasso", una selecció musical d'obres que evocuen facetes de la vida i l'obra de l'artista.

"Bronces"

Sergio Blanco

06 | 30 març

Exposició d'escultures de bronze del conegut Sergio Blanco, on ens mostra una altra faceta artística a la que no ens té tant acostumats.

Amb més de vint-i-cinc anys d'experiència modelant figures de bronze, foses artísticament pel procediment de la "cera perduda", Sergio s'ha especialitzat en figures històriques, tant de menut com de gran format.

COMPROMETIDOS CON...

Ashland Inc. es una empresa adherida a Responsible Care (Compromiso de Progreso), y el grupo de negocios Composite Polymers está comprometido con una mejora continua en los objetivos de Ashland para con el Medio Ambiente, la Salud, y la Seguridad:

- Política de "zero" accidentes
- Alcanzar el cumplimiento de los requisitos legales al 100%
- Esfuerzo constante por conseguir los más altos estándares en Medio Ambiente, Salud y Seguridad.

ASHLAND

RESPONSIBLE CARE es una marca registrada del Consejo Americano de la Química (ACC) en los Estados Unidos y otras entidades en varios países. © Marca registrada, Ashland © 2007, Ashland

Gestión Medioambiental • Excelencia en Servicio • Soluciones Innovadoras • Equipo Global

BALL DE DIMONIS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Dissabte passat em va passar una cosa estranya. Molt estranya. Una sensació que mai no havia sentit. O potser sí. O només es tractava d'una afectació desconeguda per a mi. O potser no tan desconeguda. Tinc l'absoluta certesa que des de les set i quart fins a les nou de la nit el meu cos humà va estar present al Municipal de la Carxofa. Repeteixo: de la Carxofa. Però el que ja no tinc tan clarament contrastat és si la meua ànima i el meu enteniment també hi eren. La meua neurona ha elaborat una teoria tant o més contundent que les Cinc Vies de la Summa Teològica de Tomàs d'Aquino, per mitjà de les quals l'eminent filòsof i teòleg napolità va demostrar que Déu existeix i es va quedar tan ample. La pregunta és òbvia: què collons feia jo perdent el temps veient com vint-i-dos homenots corrien darrera d'una pilota mentre a poc més d'un quilòmetre es vivia la primera gran festa fallera? Ara continua la teoria. Clar, el meu esperit –fallero de mena– es rebelava davant un greuge tan descomunal i no acceptava allò que pels meus ulls entrava. Per això, tot el que es pot llegir en aquesta pàgina, s'ha d'agafar amb agulles perquè potser no s'ajuste a la realitat dels fets ocorreguts al Municipal de la Carxofa. De la Carxofa.

Com que els lectors d'aquesta secció ja saben a què s'exposen quan la llegeixen i tenen molt clar que d'ací trauran poca xitxa i molta pocasoltada, ara em dispo a perpetrar la crònica del partit. Quan vaig entrar al camp ja feia estona que es jugava el partit, però algú em va dir que els traiguerins ja havien practicat, amb un notable èxit, el difícil art d'estavellar pilotes als pals de la porteria per dues vegades. Però quan faltaven cinc minuts per al

final de la primer part, el CDB va marcar un parell de gols, en dues jugades calcadetes i ens en vam anar a la caseta amb un clar i contundent dos a zero que feia pressentir un resultat més contundent a la segona part a l'hora que gaudir d'un triomf dels nostres sense cap tipus de patiment, entrebanc ni ensurt. Els coets que se sentien van acabar de rematar la feina. L'ànima me se n'anava. No la podia controlar. Ara només sentia chiquichiqui. Em veia amb un aparatós tupé, dalt o baix d'una carrossa, ballant amb frenètica voluptuositat. Em sentia el centre de les mirades de la gent que omplia a rebentar els carrers de Benicarló. De sobte, vaig tindre una visió: la cavalcada del ninot estava desfilant pel Municipal de la Carxofa!!! De la Carxofa!!! La gent entrava i sortia del camp. Ara un de roig, ara un altre. Vinga a entrar i sortir gent vestida de dimoni. Sense cap dubte, l'espectacle anava a més cada vegada. Ara se'n va un disfressat de presidiari perquè un altre disfressat de taca de xapapote li ha ensenyat un paperet de color roig. Els que anaven disfressats de dimoniets continuaven entrant i

sortint del camp: un se n'anava i un altre es posava a córrer en el seu lloc. Aquella desfilada era tan frenètica que fins i tot un dimoniet es va fer mal ballant ballant i ningú no va ser capaç d'entrar a fer la seua coreografia. Mentrestant, un altre presidiari va ser enviat a una caseta amb soferta porta de color groc, per ordres directes de la taca de xapapote. Semblava que els que anaven disfressats de presidiaris amb camal curt, portaven una música molt més marxosa que els dimoniets i s'ho passaven millor. Ben aviat van fer una coreografia que consistia a abraçar-se tots i marxar corrent cap al centre del camp. Els dimoniets anaven amb el cap catxo. Els presidiaris van augmentar la marxa de la seua coreografia, cosa que els dimoniets no van poder seguir. Mentrestant, jo m'ho mirava tot amb el meu tupé i la meua disfressa d'Elvis sense entendre res. De sobte, tres xiulits van fer tornar l'ànima etèria al cos físic, i vaig sentir una notable sotracada. Tenia els peus gelats, i un em va dir que uf, sempre ens toca patir. Jo no vaig dir res i me'n vaig anar cap a casa després de verificar, al marcador dirigit per Palanques, la valuosa victòria del CDB per un esquifit dos a un.

Setmana rere setmana, es va confirmant la irrefutable teoria que el Benicarló ja fa tres jornades que va aconseguir matemàticament la seua salvació, i no hi ha cosa més cabuda i evident que els fets. Ara hem pujat un lloc a la classificació, ens trobem a cinc punts del descens i estem en una còmoda onzena posició que ja voldrien per a ells els que estan per darrera de nosaltres. Un diumenge d'aquests, a les dotze del migdia, el CDB juga al camp de l'Almassora, que es troba cinc punts per davant de nosaltres. Queden nou jornades. Vint i set punts en joc. Algú té dubtes encara?

ve de la p gina anterior

La carxofa de Benicarló, junt a d'altres productes agroalimentaris de les nostres comarques com l'aigua de Benassal o els formatges de Catí han estat presents fins avui a Alimentària 2008, la major fira d'alimentació del món. El Consell regulador de la Denominació d'Origen (CRDO), cooperativa Benihort i l'Ajuntament han promocionat les hortalisses de la localitat i el mateix municipi des de 'Vegefruit, de l'horta a la taula', un pavelló dedicat a les hortalisses fresques, el número 2, de 1.000 metres quadrats ubicat a la Gran Via.

La promoció coincideix amb un mal moment i una mala campanya per a la carxofa, més pels preus que per la seua qualitat. Així ho assegurava Juan José Melet, president del CRDO, que va qualificar d'atípica la campanya 2007-08. Segons va explicar la campanya es va iniciar amb uns preus espectaculars en els seus inicis on la qualitat encara no era òptima. Després va arribar la matinera gelada del 15 de novembre "que va fer molt de mal a la carxofa fins convertir la present temporada en una de les mes desastroses", fins al punt, assegura Melet "que el preu de venda no compensa la ma d'obra i s'està venent a granel". La crisi de preus fa que s'estiga produint a preu de cost i venent al doble que a Murcia "que regala la carxofa a 0,20 i 0,30, mentre que nosaltres estem venent a 0,50 €, que no compensen els costos de producció". L'esperança del CRDO es que els preus canvien amb la millora del temps, tot i que tenen clar que serà difícil que augmenten els preus. S'estima que la campanya d'hortalissa fresca s'allargarà, si no hi ha canvis, fins a mitjans del mes d'abril. Tan prompte el fruit deixi de tindre la qualitat suficient deixarà d'envasar-se amb el cartell de la denominació d'origen.

És que la carxofa, com tota l'economia, està immersa en un procés de globalització. L'expositor de fruites de la Polinèsia del costat de la nostra carxofa n'és un clar exemple. A nivell local s'han fet actes promocionals però el mercat català i en una part molt menor l'internacional és el principal consumidor de la carxofa benicarlanda. El CRDO va realitzar amb l'ajuda de la innocent ma de la consellera d'Agricultura Maritina Hernández el sorteig dels viatges a Praga que premien el consumidor de carxofes, la tenda de verdures i el distribuïdor. La clienta d'una tenda de verdures d'Olesa de Montserrat, Montserrat Martínez Segura va donar un viatge per a tota la cadena fins arribar al majorista de Mercasabadell.

El mercat català suposa la destinació del 90 % de les carxofes que es produeixen a la nostra localitat. "S'ha d'estar ací quasi per decret i fer promoció, amb la col·laboració de l'Ajuntament, de la carxofa. Quasi la totalitat de les carxofes amb denominació d'origen se les mengen els catalans que aprecien el seu gust i vista", explicava José Antonio Maura, president de Benihort. L'Ajuntament ha col·laborat econòmicament amb un funcional expositor de gairebé 40 metres quadrats, ampli i ben ubicat. Però el sector en vol encara més. Conscient de les

demandes, el regidor d'agricultura, Eduardo Arín, va manifestar que "tot i la crisi és important que no ens amaguem, sinó que sortim i suplim amb imaginació, canvis de cultius i treball els mals temps. Els anys dolents que de tant en tant ens vénen sempre ho hem fet així". La presència en fires i el ús de les noves tecnologies i l'adaptació als gustos dels consumidors seran fonamentals per a l'èxit, admetien.

Jornades intenses

La presència a Alimentària serveix per fer contactes comercials, tal i com vam poder comprovar La Veu, la revista Brots, Ràdio Benicarló i l'Actual TV, mitjans de comunicació presents a la fira. Consumidors i distribuïdors s'interessen pels productes i s'estableixen unes primeres converses que poden acabar sent profitoses per al sector. La jornada del dimarts va tindre un fort aroma valencià. La consellera va estar present a la fira amb motiu de la celebració del dia de la Comunitat Valenciana, on es va fer a l'expositor valencià una degustació dels nostres millors productes, on no van faltar les carxofes de Benicarló cuinades i preparades pels alumnes de l'escola d'Hoteleria de l'IES Joan Coromines. A més de tartaletes i postres dolços es van servir uns *xupitos* que van ser tota una sensació i experiència de sabors per als allí presents. I és que la imaginació dels nous joves cuiners no té límits: *Crema du bary, coliflor, crema de carxofa i tomata amb cassee; bisqué de galeres, crema de carxofa i salsa americana; abadejo, crema de carxofa i tapenada; carxofa confitada, crema de carxofa i salsa romescu i per últim unes tartaletes de salsa americana amb verduretes, gambetes i carxofes confitades*. La sangria de carxofa va fer furor entre els allí presents, sorpreses que, fins i tot amb vi negre, la carxofa puga estar tant bona.

Anàlisi local de les eleccions a corts Espanyoles

Irreflexions

text RAÜL BURRIEL

Com que els pacients lectors de La Veu ja hauran tingut ocasió de llegir un bon grapat de comentaris i opinions sobre els resultats de les passades eleccions a les Corts espanyoles, no voldria jo avorrir-los més del compte. Per això he pensat fer una anàlisi més en clau local, mostrant els resultats a Benicarló, la circumscripció electoral de Castelló i a nivell de País.

Els augments de vots tant per part del PP com del PSOE (diguem-li PPSOE per a acabar abans) ens fan pensar que l'argument clàssic que la participació beneficia a l'esquerra no està clar. El que sí que està clar és que la participació beneficia al bipartidisme. Aquestes persones que normalment no van a votar, es mobilitzen en funció del missatge més repetit durant la campanya pels mitjans de comunicació, que en definitiva és el dels partits majoritaris. Els partits menuts no tenen accés a aquests votants, per tant s'han de centrar en la fidelització del seu vot tradicional, no vulguen fer un salt mortal sense haver-se assegurat la xarxa al fons del trapezi.

El que està clar, igual que en la resta de l'estat espanyol, és que el gran perdedor d'aquestes eleccions és Esquerra Unida. Ací podem aprendre una altra interessant lliçó. Quant temps porta EUPV perdent regidors en els ajuntaments valencians? Les darreres eleccions locals van refermar al Bloc com a tercera força política. Conclusió, la casa s'ha de començar pels ciments i no per la teulada (prenga nota, senyora Rosa Díez).

Tant el Bloc com ERPV han perdut vots, però percentualment el Bloc n'ha perdut més. Atenció, que ERPV està a milers de vots de distància del Bloc, però als de Morera els costa més fidelitzar el vot (això ja ho havíem après en el segon paràgraf de l'article, ho recorden?). El cas de Benicarló és especialment preocupant per al Bloc, on ja es porten varies convocatòries seguides de pèrdua de vots. Encara que a nivell estatal i nacional qui més perd és Izquierda Unida – EUPV, en Benicarló qui perd més és el Bloc.

Com a conclusió, i com que jo sempre he defensat la coalició entre les forces progressistes i valencianistes, Bloc, Esquerra Unida, Iniciativa i ERC tenen tres anys per a posar-se les piles i plantar-li cara al que se'ns bé a sobre als valencians.

BENICARLÓ

	Vots			Percentatge		
	2004	2008	variació	2004	2008	variació
PP	5522	6187	665	45,92	50,14	4,22
PSOE	5101	5308	1086	42,42	43,02	0,6
Bloc-Iniciativa-Verds	467	141	-326	3,88	1,14	-2,74
Esquerra Unida-IR	365	193	-172	3,04	1,56	-1,48
ERPV	143	100	-43	1,19	0,81	-0,38

CASTELLO

	Vots			Percentatge			Escons	
	2004	2008	variació	2004	2008	variació	2004	2008
PP	142005	155225	13220	45,66	49,08	3,42	3	3
PSOE	138686	139395	709	44,59	44,08	-0,51	2	2
Bloc-Iniciativa-Verds	6308	3214	-3094	2,03	1,02	-1,01	0	0
Esquerra Unida-IR	10282	6602	-3680	3,31	2,09	-1,22	0	0
ERPV	2197	1077	-1120	0,71	0,34	-0,37	0	0

PAIS VALENCIA

	Vots			Percentatge			Escons	
	2004	2008	variació	2004	2008	variació	2004	2008
PP	1237706	1411052	173346	46,82	51,72	4,9	17	19
PSOE	1121701	1113973	-7728	42,43	40,83	-1,6	14	14
Bloc-Iniciativa-Verds	40645	29679	-10966	1,54	1,09	-0,45	0	0
Esquerra Unida-IR	122867	74015	-48852	4,65	2,71	-1,94	1	0
ERPV	13189	6546	-6643	0,5	0,24	-0,26	0	0

Il·lusió i medalles a l'Autonòmic Infantil de Natació

text CNB

Amb molta il·lusió i 8 medalles de bronze nadadores i nadadors del Club Natació Benicarló van demostrar que continuen estant en el més alt. Un equip format per 7 nadadores dels anys 93 i 94 -Raquel Fabregat (3 medalles bronze i 3a millor nadadora de la competició), Meritxell Sospedra (2 medalles bronze), María Coll (1 medalla bronze), Lucía Piñana (1 medalla bronze), Sara Marqués, Montserrat Astor i Claudia Campos- i 4 nadadors dels anys 92-93-94 (Joan Ferrán Barrachina (1 medalla bronze), Ferrán Remolina, Agustín Parra i José Antonio Adell - que no van fallar en la seua participació en el Campionat Autonòmic Infantil IV Trofeu Autric de Primavera disputat en la ciutat de Gandia (València) el 8 i 9 de Març.

En esta edició es van donar cita un total de 19 equips del País Valencià i 205 nadadors i nadadores, tots ells amb mínimes autonòmiques. El club benicarló va

acabar en la 6a posició en la categoria femenina, en esta ocasió guanyat pel CST Costa Azahar i 15a posició en la categoria masculina guanyat pel CN Ferca Sant Josep. Els triomfs van ser molt festejats en la grada "benicarló" atès que van haver de superar uns rivals molt competius i en la majoria dels casos amb un nombre més gran de nadadors convocats.

Els jugadors i el cos tècnic del Benicarló ONDA URBANA inicien aquesta setmana una ronda de visites pels col·legis de Benicarló

text BOA

El Benicarló ONDA URBANA comença demà a la tarda una ronda de visites per les escoles i Instituts de Benicarló, amb un doble objectiu; donar a conèixer la nova 'graderia jove', que pretén situar als joves d'edats compreses entre els 8 i els 16 anys en una zona del pavelló municipal, i animar als escolars a participar en el concurs de creació de la mascota que identificarà aquesta nova zona del pavelló.

Al llarg dels pròxims dies, jugadors i cos tècnic aprofitessin l'última setmana de classes dels alumnes per a explicar aquesta iniciativa i per a xerrar amb els joves. El termini per a presentar les propostes de mascota per a la 'graderia jove', finalitzarà el divendres, 4 d'abril, a les 13.00 hores. El guanyador es coneixerà el dissabte, 5 d'abril, en l'intermedi del partit entre el Benicarló ONDA URBANA i el MRA Navarra.

VISITES CONFIRMADES:

§ COL·LEGI MARTÍNEZ RÓDENAS
Dimarts, 11 de març, de 16.00 a 17.00 hores

§ COL·LEGI LA SALLE
Dimecres, 12 de març, de 13.00 a 14.00 hores

§ COL·LEGI FRANCISCO CATALAN
Dimecres, 12 de març, de 16.00 a 17.00 hores

§ COL·LEGI NÚMERO 4
Dijous, 13 de març, de 11.15 a 12.00 hores

§ COL·LEGI MARQUÈS DE BENICARLÓ
Dijous, 13 de març, de 16.00 a 17.00 hores

Al llarg d'aquests dies anirem detallant les altres visites previstes.

ESCRIURE EL DESIG (II)

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

EL DESIG DE LA MIRADA RAMON GUILLEM.

Celebració de la mirada. Editorial 3 i 4.
València. 2005.

Després del seu poemari anterior, Maregassa, on el poeta expressava l'absència de sentit de la vida sense la presència de l'amor, i assajava noves formes d'expressió, trobem que amb *Celebració de la mirada*, premi "Vicent Andrés Estellés" dintre dels Premis d'Octubre de 2004, Ramon Guillem retorna a l'expressió clàssica de la seua poesia, potser, fins i tot, més despüllada d'elements accessoris i reprèn un dels seus temes habituals, l'escriptura del desig, també present en la seua recent novel·la *A foc lent*.

El títol és tot un referent del que trobarem en el seu interior, el desig expressat a través de la mirada apareix en molts poemes; així el que obri el llibre "Lletra de la creença", és tota una declaració de principis: "Ja no crec en els mots./ Només crec en els ulls.", la mirada, per tant, expressarà millor els sentiments que no les paraules. Tema que es repeteix més tard en "Un poema escrit": "Els teus ulls m'escolten:/ per ells t'he après a reconèixer./ Ell saben de l'ona més blanca del crepuscle./ I de totes aquelles paraules que no et dic/ perquè són teues."/ Aquesta força comunicativa de la mirada apareixerà en altres poemes: en "Llamp": "El llamp /en la mirada:/tanta, tanta llum/ que dia a dia/ en l'alt cim del cos s'enlaira.", tanmateix de vegades la mirada tampoc és suficient per a abastar la plenitud del cos de l'estimada. Una mirada que també serveix per a quedar fascinat davant la presència de paisatges com els de Lisboa o Formentera.

L'amor està present en el llibre amb la força arravatada del romanticisme, així el poema "Arrogància" és una apassionada declaració d'amor: "Només jo./ Si - com pot ser que encara no ho sàpies?/ Jo sóc l'home que esperaves.", l'erotisme més explícit és present en poemes com "Cantilena" o "Jocs de xiquets", ja que el subjecte poètic només entén l'amor com a forta passió, ja que "D'estimar-te,/(...)/, com una bassa d'oli,/ el cos se'm cansaria.", diu al poema "Bassa d'oli".

El paisatge o el temps són elements que apareixen en el llibre sempre units a la presència de l'amor, així en "Maig" ens presenta la imatge d'un dia d'aquest més unit a l'esclat de l'amor, en "Calima" ens diu que l'amor és com la descoberta del mar després d'un paisatge monòton, el fred de

l'hivern en "Desigs d'hivern" o la xafogor de l'estiu en "Agost de 2003", tot és superat perquè gaudeix de l'amor, finalment en "Mediterrània" ens presenta un paisatge idíl·lic que comparteix amb l'estimada.

Però també hi ha moments de defalliment de l'amor, així en "Llits", el subjecte poètic se sent sol i oblidat de l'estimada, i a "Sorpresa" se sent sorprès per la seua absència, en aquests moments el seu estat d'ànim és com el de "algú,/ a la vora de l'abisme", com expressa en "Miols", ja que com diu en "Argamassa", sense l'amor res no té sentit, perquè l'amor és l'argamassa que uneix totes les runes.

Però malgrat tot, el poeta, segueix creient en la paraula, així en el poema "Raó del mot", dedicat a Mª Mercè Marçal, ve a dir-nos que quan se'n va la vida, resta la paraula, una paraules que serviran per a contar aquelles coses que donen sentit a la vida.

El cineasta benicarlando Daniel Fibla roda "Xat Noir" amb part de l'equip de "El Orfanato"

text REDACCIÓ

Basat en "Un dels desapareguts", relat curt del cèlebre escriptor nord-americà Ambrose Bierce, el director benicarlando Daniel Fibla Amselem es troba rodant el curtmetratge "Xat Noir", ambientat en 1916 en la batalla de Verdún, durant la I Guerra Mundial. El rodatge, per al qual es compta amb part de l'equip tècnic de la pel·lícula "El orfanato", s'està portant a terme en una masia del terme municipal de Peníscola i en la part vella de la ciutat de Corbera d'Ebre.

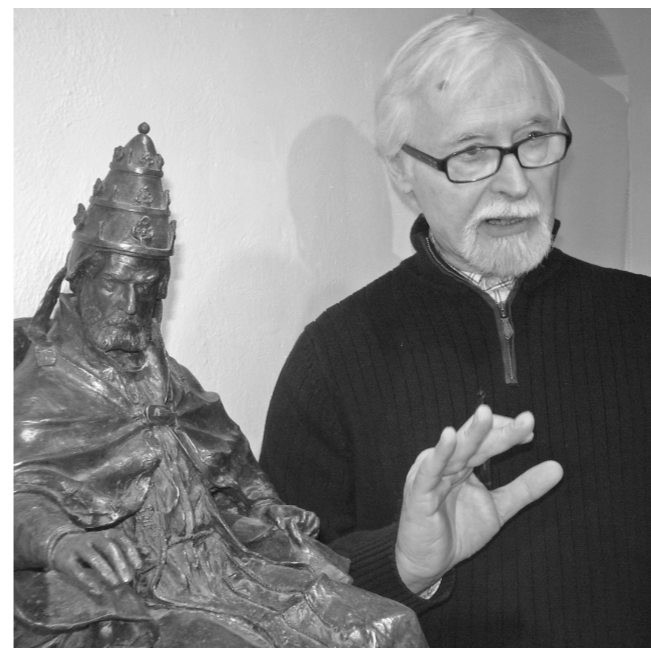
El film, protagonitzat pels actors Eduard Buch i Brut Pomeroy, està produïda per Gabywan Productions de Madrid i Polar Star Films de Barcelona. El guió és també obra de Daniel Fibla. La directora de Fotografia és Bet Rouric i la música està composta per Víctor Reyes. Per al rodatge del curtmetratge s'ha requerit la creació d'un equip tècnic local, del que formen part Román Miquel, Adolfo Aguilá, Nuria Isern, Darío Celma, Rubén Cervera, Georgina Igual i Josi Ganzenmüller. L'estrena està prevista per al pròxim estiu amb passades a Barcelona i Benicarló.

El director Daniel Fibla en plena batalla creativa.

Les escultures de Sergio Blanco, en el Mucbe de Benicarló

text REDACCIÓ

Sergio Blanco

El MUCBE acull durant el mes de març l'exposició "Sergio Blanco, escultor de bronces". El que fora popular integrant del duet Sergio i Estíbaliz, ha canviat els micròfons per les espàtules d'escultor i s'endinsa amb aquesta mostra en l'intricat món de l'escultura al que va arribar, segons confessa "per casualitat". Els problemes amb la seua discogràfica li van animar a descobrir nous mons i en aquest ofici va trobar refugi i inspiració. L'exposició que acull els vells murs del convent franciscà és un repàs a les seves millors obres, des del "soldat Miguel de Cervantes" fins a la recent "Papa Lluna", instal·lada en el Castell de Peníscola. Amb motiu del 700 aniversari de la finalització de la construcció del castell, la Diputació va sufragar les despeses de creació d'aquesta bella estàtua de dos metres i mig de Benet XIII, que va convertir a Peníscola en seu pontificia. L'estàtua va ser fosa en Antequera i va quedar instal·lada en l'accés al castell que duu el seu nom mirant cap a la Plaça d'Armes. Cavalls, personatges històrics i sensibilitat s'entremesclen en el resultat final del treball d'aquest bilbaí que ha descobert en el bronze el mitjà amb el qual entaular conversa i mostrar la seva bon fer. Fins a finals del mes de març, la tercera planta del MUCBE acollirà els seus treballs.

El Mucbe està obert en horari de dimarts a divendres de 9 a 14 i de 17 a 20 i de 10 a 13 hores en dissabte i de 17 a 20 i en diumenges de 10.30 a 13.30

FILANT LA XARXA

Encyclopedia of Life pretén ser la base de dades global i lliure que incloga tot el catàleg de sers vius del nostre planeta. És, podríem dir, la wikipèdia de les espècies. Es poden buscar les espècies pel seu nom científic i també en anglès i francès, però és d'esperar que poc a poc es vagen afegint idiomes.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

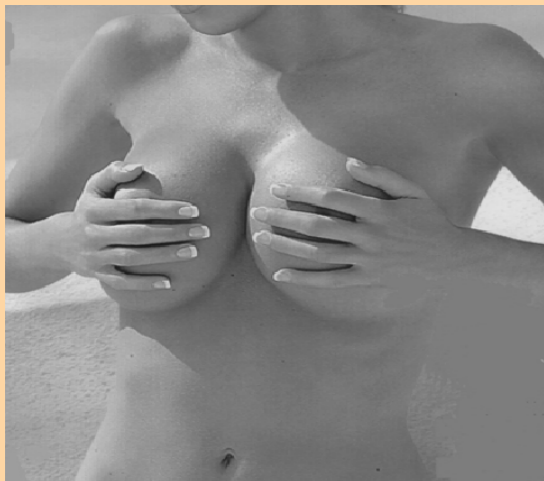

www.eol.org

BREU HISTÒRIA DEL ROCK BENICARLANDO

Col·labora:
lafiloxera@hotmail.com

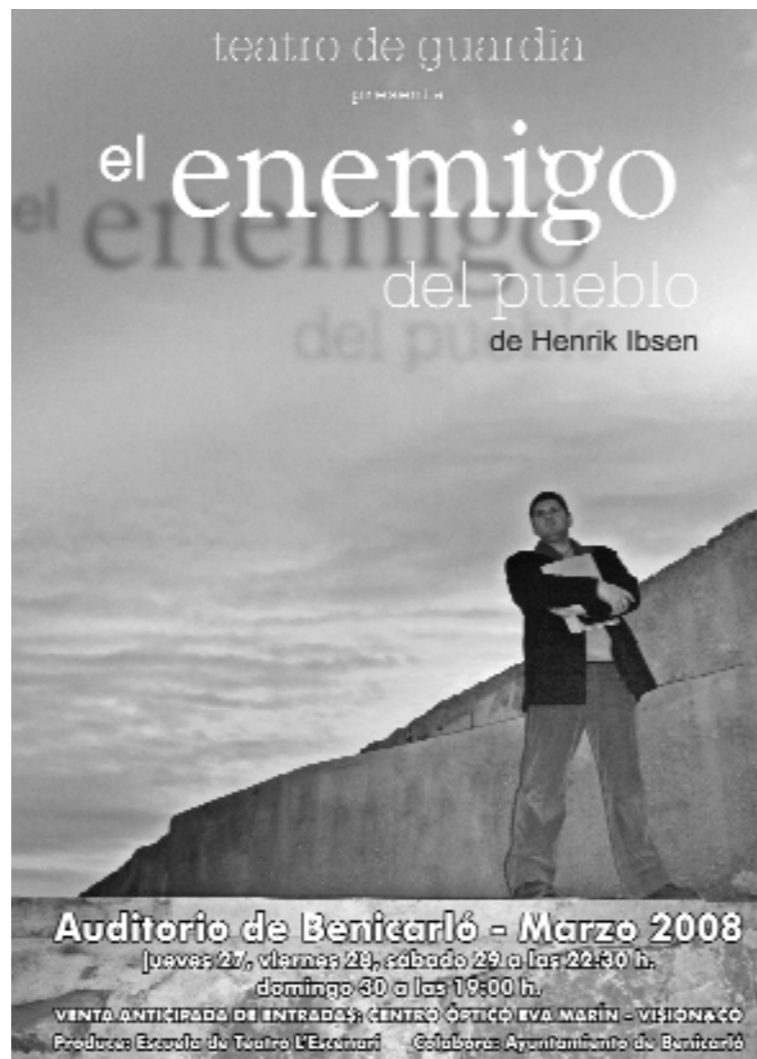
Dr. Climent

9 DE MARÇ, ELECCIONS 2008

Diumenge passat, en l'avorrida guàrdia de l'hospital, el doctor Climent assajava els quatre passos del ball del chiki chiki amb la infermera, meravellats tots dos amb el representant espanyol d'Eurovisión, Rodolfo Chiquilicuatre.

De sobte va aparèixer una niña crescuteta i de bon vore, apadrinada per un reputat membre del partit conservador que havia sofert una angina de pit durant els primers recomptes dels sufragis. Al realitzar un reconeixement "in visu" la infermera comentava al facultatiu que sempre ha estat un apassionat de la geometria i la física de l'estat sòlit, que aquesta setmana no es tractava d'un ovoide, sinó d'un el·lipsoide que presentava un punt d'inflexió amb canvi de pendent en la glàndula mamària.

TEATRE: Dies 27, 28, 29 i 30 Març

QÜESTIONS GENERACIONALS

Fronteres

text JOAN HERAS

Dedicar-se a la docència, encara que pugui semblar estrany a molta gent, és una feina apassionant perquè, entre moltes altres raons, ofereix la possibilitat d'observar de ben a prop i alhora amb certa distància allò que es mou pel cap i per l'ànima d'això que en solen dir les noves generacions, els joves d'avui que han de ser els ciutadans responsables –o no- del demà. És cert que evidentment l'entorn familiar propi ens permet observar els nostres fills o nebots –que creixen massa de pressa, fixa't com passa el temps- i prendre consciència de quins són els seus gustos i les seves opcions estètiques i vitals. Però des de la certa distància que ens proporciona la posició de professors, amb coneixement directe de les persones però sense la implicació emocional que comporta –o, pel que sembla en molts casos, potser hauríem de dir que hauria de comportar?- el lligam familiar i, a més, amb la possibilitat d'observar-los en el context d'una relació entre iguals, podem constatar amb claredat com això de les generacions té el seu pes dins la constitució de les pròpies referències. Potser és cert que darrera d'aquestes consideracions generacionals s'hi amaga la certesa del pas del temps en la pròpia biografia, és a dir, en el fet de constatar amb perplexitat que ens anem allunyant cada vegada més de l'edat de l'alumnat amb qui compartim, curs rera curs, moltes hores i moltes coses: el personal que tenim a les aules sempre tenen la mateixa edat perquè ells van canviant mentre que nosaltres, els profes, ens anem fent vells. Si faig un simple càlcul matemàtic m'adono que ja fa un quart de segle des que jo tenia l'edat que ara tenen els meus alumnes. En fi.

Però anem a qüestions generacionals concretes. Quedi clar, però, que no pretenc fer una anàlisi rigorosa del fet ni vull caure en la simplicitat de considerar que pertànyer a una generació per raons estrictament cronològiques proporciona una identitat tancada, ben definida i majoritàriament compartida. Simplement constato allò tan evident que hi ha coses que es troben més naturals, que són més conegudes o compartides, pel simple fet que en el moment en què vivim la joventut són més habituals. Penso, per exemple, en dos fets que a mi em criden l'atenció: la manca quasi absoluta de participació activa del nostre alumnat de Batxillerat en moviments polítics o socials i les referències musicals.

Podem afirmar que els nostres joves participen molt poc en moviments socials o grups polítics. En general, sempre parlem en general, el desinterès per aquestes qüestions és força alt si bé podem constatar que, per

altra banda, demostren una sensibilitat medioambiental molt superior a la que teníem –també en general, sempre en general- quan nosaltres, els adults d'avui, érem joves. Mig segle enrera –i uns anys més enrera encara molt més- hi havia certa tendència a implicar-se políticament, a participar en algun moviment social. El fet que avui el nostre alumnat participi mens en aquestes històries, ¿depèn exclusivament de la manca d'interès dels joves per aquestes qüestions o bé respon més a una desmobilització general de la societat, degudament fomentada pels qui tenen el poder –o el volen tenir- i saben que la participació directa, els moviments socials, són un "perill" massa democràtic? Sembla estrany o sorprenent que hem fet entre tots –uns més que altres, és cert- una societat de perfil democràtic baix i al mateix temps critiquem als qui han viscut des del seu naixement com a ciutadans aquest clima desmobilitzat.

Un segon exemple: les referències musicals. Sovint faig servir cançons com a recurs didàctic per a treballar temes filosòfics o ètics. En certs moments m'ha sorprès que noms com Serrat, Sabina, l'lach, Lou Reed o els mateixos Beatles els sonen vagament sobretot com a coses que escolten els pares. És una clara i evident qüestió generacional. Ja no parlo de gustos ni de preferències, perquè d'això hi ha tants caps com a tants barrets, sinó de certes músiques que formen més clarament part d'un paisatge d'una certa època. És clar que curiosament molts dels cantants de "l'època dels pares" són cantants que estan en actiu avui, és a dir, que són cantants actuals. Però potser és cert que han entrat a formar part del paisatge vital i han esdevingut una referència en el moment de la joventut. No m'agrada, doncs, que es consideri una falta de referències –un desconeixement, una gran ignorància- el fet de no saber qui és aquest o aquell cantant que tots nosaltres, els adults d'una certa edat, coneixem perfectament. Les referències són les que són i configuren paisatges.

Potser, ben mirat, el que és més interessant és construir ponts que enriqueixin les referències i, sobretot, intentar trencar els gruixuts murs dels prejudicis: "això és molt vell i no val res", "això que es fa ara no val res". Cal prendre consciència que som en bona part el producte d'un temps i d'un país: el temps i el país en què ens vam anar construint referències. Però el nostre temps i el nostre país també és avui, també és allò que ara anem vivint. No ens quedem atrapats en la nostra teranyina i obrim les finestres perquè les músiques, les idees i els batecs de vida segueixin omplint, refent i renovant les referències que parlen del nostre paisatge vital.

Nous contenidors soterrats a la plaça del Mercat Vell

text REDACCIÓ

S'ha posat en marxa una nova illa de contenidors soterrats, ubicats a la plaça del Mercat Vell. Aquesta illa està formada per 2 bústies per dipositar RSU (Residus Sòlids Urbans), una bústia per a envasos lleugers i una altra per paper i cartró.

L'entrada en servei d'aquesta illa permetrà millorar la imatge del centre peatonal, reduir l'impacte visual i la reducció del soroll i molèsties durant la càrrega dels residus. A més, també suposarà la retirada dels contenidors aeris verds situats al carrer de la Mare de Déu dels Dolors i Mare de Déu del Pilar.

Amb l'entrada en funcionament d'aquesta illa, són ja quatre les illes de contenidors soterrats que funcionen a Benicarló: una al Passeig Marítim, una altra a l'avinguda del Marqués de Benicarló, una altra a la plaça de la Constitució, i la de la plaça del Mercat Vell.

En els propers dies es posarà en marxa una altra illa a la plaça de Sant Vicent, darrere de l'església de Sant Bartomeu. Aquesta illa tindrà dos bústies per a RSU i una per a envasos lleugers. D'aquesta manera, s'eliminaran tots els contenidors aeris que actualment hi ha situats darrere de l'església, amb la qual cosa millorarà notablement el paisatge urbà del centre de Benicarló.

NOTA DE PREMSA

L'Agrupació Local del PSPV-PSOE de Benicarló vol manifestar el seu agraïment als 5308 benicarlandos i benicarlandes que han donat el seu suport a José Luis Rodríguez Zapatero com actual President del Govern d'Espanya i Secretari General del Partit Socialista Obrer Espanyol. Els vots socialistes augmenten així com el nombre de militants i les ganes de treballar per millorar el nostre poble. Volem ressaltar el gran resultat obtingut pel PSOE i que els ciutadans han rebutjat la política basada en la crispació i en la demonització de l'adversari. Aprofitem per a demanar a tots els partits polítics que entenguen el resultat de les eleccions com una crida al diàleg i al respecte a la pluralitat política i social d'Espanya. Bona sort.

Roman Sanchez, Sec. Organització PSPV PSOE BENICARLÓ

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanys

Papereria

Material d'Oficina

ve de la pàgina anterior

quan la majoria de les dones més representatives d'aquest poble, les falleres, se'n van de "boys" (per qui no ho entenga, a veure un tio saltar-li la mandinga mentre balla). Per quedar-se perplex, dijous al Santo Cristo i divendres al "boy". Quin país!

Confusió semàntica

Verídic. Dimecres passat una dona li diu a l'altra "demà aniré a la processó del ninot". El que dèiem, quin país tenim. Per a sortir corrent.

Dia faller eclesiàstic

Vinga, que si no en teníem prou d'activitats falleroeclesiàstiques en aquests dies, diumenge potser el "acabose", un dia molt, molt, molt, atrafegar per al món faller. Us expliquem, comença el dia, com no podia ser, amb la despertà. I després de tanta activitat sonora cal agafar forces amb un bon esmorzar faller al casal. Després, com a bons catòlics, que ho són, toca anar a la processó de la palma. I és que estem a diumenge de rams. Acabada aquesta, com no, toca, evidentment, la mascletà de torn. Tant de soroll i caminada fa entrar fam, al cos i a l'ànima. Així que anem al dinar faller. ràpid i lleuger i cap al punt de concentració de La Salle per sortir, ràpidament, a l'Ofrena de flors a la Mare de Déu, dels Desemparats. I enguany, noveta de trinca (que després del xuqui aquell ...). Cansats, però amb més força que mai, després de l'acentorelgiosofallero, bé l'accent exclusivament religiós: la baixada del Santo Cristo (ací, amb tant de tràfec, el canvi d'indumentària és a gust del consumidor però, els tafaners, opinem que les falleres al mig de la processó quedarien molt espectaculars). Acabada la processó, ja més cansats que una xufra, el personal cal que

recupere forces anant a sopar al casal i, com no, sortir més tard de marxa als casals fallers. A partir d'ací la cosa es diversifica segons la falla: el correfoc de la Carrasca, la cordà del Grill, la mascletà del Mercat vell, ... Bé, si un ha arribat fins ací, ni Superman. Tot això deixant de banda les qüestions escatològiques, pròpies del personal quan ja porta tant de temps sense poder anar a ... o, el perquè ha begut més del que tocava, que es solen fer darrera dels cotxes, a les cantonades amagades, als carrerons foscos, ... Els tafaners no hem volgut fer una classe magistral del que ens trobarem, per això ja estan els experts de l'Univers fallero, però és que això d'aglutinar el Santo Cristo, les falles i la setmana Santa, no és dona sempre.

Recepció

I ja que parlem del Santo Cristo, per primera vegada a la història, a Sant Bartomeu el van rebre en valencià. Al·leluia. És veu que per si s'han tret el títol de valencià a aquesta església. Alguns del costat, els de la casa gran podrien aprendre.

Cavalcada del ninot

Era el que ens faltava veure als tafaners. I és que els del PP van aprofitar la cavalcada del ninot, en dia de reflexió, tot i que no sé què podien reflexionar en aquest nit de disbauxa, per fer-se propaganda. D'algunes carrosses sortien volant caramels amb el logo del PP. I és que no sabien què fer perquè guanyés Rajoy. Però, no va poder ser!

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Falses aparences

Un pare de l'escola del Francesc Català se'n va anar, tot empenyat, un dia al nostre ajuntament a protestar perquè no hi havia cap municipal que controlés el trànsit a l'hora de l'entrada dels escolars, al contrari, del que veu a d'altres escoles. Al dia següent hi havia el municipal de torn fent la seua feina a la porta de l'escola; i al dia següent i ... cap dia més. Senyor alcalde i regidor de policia, n'hi ha alguns que no tenen dos dits de front. Com tampoc dos dits de memòria. Rabos de panses.

Doble opinió

Els tafaners hem tingut un frec a frec intens per una qüestió molt ... delicada. Uns trobem una manca de sensibilitat i respecte, molt greu, cap al Santo Cristo, no haver-se esperat, almenys, una hora, per fer la crida fallera. I és que amb el sarau que feia la gent que hi havia al carrer, i la traca final, per acabar d'adobar-ho, a la sortida de l'església, van convertir el novenari en un diàleg de sords. Mala educació que dirien uns.

Doble opinió (i 2)

Uns altres, més seguidors de l'opinió dels experts de "l'univers fallero", creuen que, tenint en compte l'edat de la població que hi era a l'església en aquell moment, jubilats, eren aquests els que s'haurien d'haver canviat l'hora d'anar a l'església. Igual que es farà amb el canvi de recorregut de la processó del Santo Cristo o, la supressió d'una processó de setmana santa. Total, aquesta gent no tenen horaris i tant se'ls en

dóna. A més, les falles, són les falles. Poca espera que dirien els altres.

De processó

Un tafaner el va veure. L'alcalde, a primera hora de dijous passat, estava vigilant que el tram del carrer la mar que està en obres estigués en condicions de rebre la processó del Santo Cristo. I així va ser. Treballador que és un!

De processó (i 2)

De tota manera, també vam escoltar que el regidor d'urbanisme ja s'havia barallat ostentament (parlant, es sobreentén, no sigueu malpensats), amb l'encarregat de l'obra, perquè tot estigués a punt per a la processó. I és que aquest home és un treballador incansable i la seua ombra... sempre va la primera.

L'arribada

I parlant d'aquest home, és que estava cantat. Amb l'autopista va arribar el Cuenca del segle passat i ara, que arribarà l'altra carretera, la variant de la discòrdia (que per cert a ell creiem que sí que li agrada), arriba el Cuenca del segle XXI. La història es repeteix.

Prescripció consellera

Segons sembla el saló d'actes de l'IES Ramon Cid va sofrir una remodelació que el va

deixar ben coquet. Però, cosa curiosa, només li poden llevar la pols. Resulta que porta des de l'estiu tancat perquè el conseller del ram... no pot vindre a inaugurar-lo. I és que amb les eleccions han tingut tanta feina! Els tafaners ens comprometem a fer-li arribar el nostre enuig perquè entenga que no pot ser que els nostres alumnes... no puguen gaudir de conferències, xerrades, teatres, etc., per exemple.

Pancarteros

Què feien els del PP a la manifestació protesta dels llauradors, l'altre dia, contra la variant de l'N-340? Sembla curiós veure'ls a primera fila, relegant els llauradors, principals patidors d'aquest destarifo de carretera, com si ells foren, uns salvapàtries qualsevols. Però ells no han sortit un fum de vegades dient que si que la volien i que no volen l'alliberament de l'autopista? O, no va ser Aznar el que li va allargar un bon grapat d'anys la concessió a AUMAR? O alguns llauradors estan encantats o els pperos, a banda del morro que li fiquen, són més llestos que la fam. O ambdues coses, no creieu?

Convivència pancartera

Quin guirigall de pancartes que tenim aquest dies pel nostre poble. Falleres, socials, polítiques, eclesiàstiques. Sembla l'ONU però en estat de festa continuada. El curiós del cas és que la convivència entre elles està sent sensacional. Perquè després diguen que en aquest poble tenim problemes... humans.

Dia de la dona

No. No estem d'acord. Quina imatge donarem a l'exterior

Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Mire, ja sap que estic molt acostumat a les errades especialment ortogràfiques de La Veu de Benicarló i per això vaig vore amb naturalitat i fins i tot simpatia la falta d'ortografia que amb tant d'estrèpit agradeix el lector a la portada. Són tots, som tots, una colla de deixats que no tenen ni la delicadesa de repassar les lletres grosses. Escriure "açí" (sic) és una cosa pròpia de pàrvuls que s'ensenya als xiquets els primers dies que van a l'escola. Però en fi, què li hem de fer. El que em sembla que frega el cinisme és que precisament el tema de la setmana haja estat dedicat a la poca cura que ha tingut l'Ajuntament en l'edició d'un pamflet per aconseguir que els nostres infants siguen ben burrets. Són coses que passen. Vostés però, amb el seu providencial amateurisme, no han de passar comptes amb ningú, però des de la regidoria de Turisme, sí. Algú, trobo, hauria de denunciar –judicialment, per què no?– el responsable que el nom de Benicarló s'associe amb un text mal redactat, amb un mal gust esgarrifós i amb una quantitat indecent de faltes d'ortografia. Si ve un turista i s'emporta un "Benicarló es mi casa / Benicarló is my home" d'aqueixos es descollonarà de riure i ens tindrà per sabocs, trompinos i, sobretot sobretot, per burros. A més, el pamflet en qüestió se n'encarrega de deixar ben clar quina és la llengua del nostre poble i cau, ho comenten vostés, en ridículs tan grans com parlar de "farolillos de sandía". A casa encara ens estem pixant de tanta gràcia; això no ho fan ni volent. Trompinos, tots uns trompinos, ells i vostés. I jo també, va.

Aqueix savoir fair, aqueix desparpaj per anar per la vida només s'adquireix amb anys d'experiència i fixant-se en els mestres.

Canviem. La fotografia en què es veu la plana major del Partido Popular local (Domingo i Mundo) subjectant una pancarta i reclamant la gratuïtat de l'autopista és sensacional. Aqueixos senyors són sensacionals. Tot Benicarló és sensacional. Surten al carrer per demanar una cosa de la qual és culpable en exclusiva el seu propi partit –a la gratuïtat em refereixo, que conste- i ací no passa res. És més com que aquest personal té una manera de demanar que diràs que donen, podem pensar que toooooota la culpa que ens toque pagar peatge a la AP7 la té Escuder. Com podem ser tan immorals? Com podem ser tan trompinos? No sé on vaig llegir una vegada que si els valencians fórem negres votariem al kukuxkian. No és ben bé això, però ben avant. Benicarló is my home. La cara que posa Marcelino Domingo però, deixa lloc a certa esperança. Se'l veu

amb el cap catxo, pensatiu, com volent donar a entendre que ell subjecta aquell drap por imperativo legal, que la cosa no li ve gens de gust. Ja ho explica el xicot del còmic, el nostre alcalde encara ha d'aprendre moltes coses del meu idolatrat Mundo. Aqueix savoir fair, aqueix desparpaj per anar per la vida només s'adquireix amb anys d'experiència i fixant-se en els mestres. Domingo, segur que ho farà bé.

El doctor Climent ha tornat amb el que el públic espera d'ell. Endavant, machote.

La imatge de la Mare de Déu de la Mar, encara que de cartró, evitarà que la gent que vinga de fora el dia de l'ofrena de flors se'ns en fotiga encara més. Enguany, a tots els visitants els podrien donar un Benicarló is my home i se'n xalarien d'allò més.

Les botigues del poble que vagen tancant i el centre comercial que es vaja fent cada vegada més gran. Mire que som de poble, senyora Garcia.

Una carta adreçada a vosté que no sóc jo. Feia dies, veritat, que no li escrivia ningú? Veig l'epístola la signa un "Superbenicarló". Ho sap això el senyor Flos?

Una pàgina acolorida dedicada a les falles. Que no en tenen prou amb l'Univers Fallero?

Anirem al teatre a vore l'"Enemigo del pueblo". Qui deu ser? Deu ser algú dels que escriu ací?

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

Vosté mateix...

Carxofa per a tots els gustos

Tot i que, inicialment, es preveia una collita, i posterior campanya, excel·lent la realitat ha esta una altra. La gelada primerenca ha fet miques les expectatives i ha deixat uns preus baixos que no compensen ni la despesa de conrear-les.

Un estand ben guarnit, juntament amb actes promocionals, regals de viatges a Praga i diversos sortejos intenten fidelitzar un mercat complicat que no sempre sap apreciar l'ña qualitat de la nostra hortalissa per excel·lència. Tot i així, tal com indica el president de la cooperativa Benihort, el mercat català és el principal consumidor de la nostra carxofa, i per tant, la presència de Benicarló en aquesta fira ha de ser obligatòria.

És de lloar, com diu la dita "al mal temps bona cara", l'actitud dels responsables benicarlondos de promocionar la carxofa encara amb més ganes si cap.

626

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Així, la idea de portar també als alumnes d'hostaleria de l'IES Joan Coromines per a preparar tota mena de plats perquè els presents els degusten, sens dubte, és el millor acompanyament que se'ls hagués ocorregut als responsables de promocionar-nos en aquesta fira d'Alimentària. La varietat de plats oferida ha deixat bocabatas a propis i estranys i ha ajudat, importantment, a la seua promoció. Bé, plats... i begudes. Doncs la sangria va ser tota una sensació per a tots els presents.

Certament és el contrapunt ideal perquè, a banda d'haver fidelitzat el consum català, s'intente també arribar a d'altres destinacions per obrir encara més el mercat d'aquesta sensacional hortalissa.

La gelada primerenca ha fet miques les expectatives i ha deixat uns preus baixos que no compensen ni la despesa de conrear-les.

NOTA DE LA REDACCIÓ

El personal de La Veu, tot i la voluntat de fer les coses bé, de vegades també fem la pota. Aquesta setmana ho vam fer a amb tota la solemnitat i, a més, a la portada. El tema que vam tractar la passada setmana, el que representava per a Benicarló tenir un pamflet horrorós, amb errades ortogràfiques i gramaticals, ens va servir d'excusa.

Per si no us havíeu adonat, el titular de portada portava un "açí" mal escrit, esgarriat. Òbviament, escrit correctament seria "ací", sense "ç". La història era veure, i comprovar, fins a quin punt a la gent li importa que els donen les coses escrites correctament però, sobretot, quan aquestes són, per una banda una publicació del nostre Ajuntament (la que analitzàvem la passada setmana) o un mitjà de comunicació com La Veu, que passava.

I la resposta ens ha deixat esglaiats, només hem rebut una comunicació, per part d'un lingüista, que ens ha indicat l'errada de La Veu. Ja sabem que açò no és massa significatiu però, ens dona a entendre dos idees bàsiques. Una, que el nivell del valencià escrit d'aquest poble sembla importar el mateix que el que un valencià puga expressar-se en la seua llengua al congrés dels diputats a Madrid, no res. I, dos, que el meninfotisme cap a la imatge que puguem donar a l'exterior és el mateix que el demostrat anteriorment. O siga, el mateix que demostra un "castizo", quan ve ací i quan no entén alguna cosa ens diu "hableme en cristiano" i li fan cas. Ja ho diem, "la veritat està açí dins"

El maquetador de La Veu a punt de fer-se l'Harakiri a lo Llamazares

"ET" encara no sap escriure correctament

Carxofa: Una carxofa ben torrada per al rector de la parròquia de Sant Bartomeu. Per primera vegada aquest capellà ha rebut al Sant Crist de la Mar com a un benicarlondo més, l'ha rebut parlant-li en valencià, la llegua del poble, la llengua que ens agradaria que parlarem tots els que vivim, treballem i ens sentim benicarlondos siga quin siga el nostre origen.

Panissole: Una tractorada de panissoles per als organitzadors de la crida fallera. No es pot ser tant beato el dijous, anant a la processó, i el divendres interrompre el novenari. S'haguera pogut fer la crida una hora abans i no s'haguera molestat a ningú.

Si les falles estan per damunt de tot i vos ofenem, perdoneu. No és la nostra intenció fer boicot a unes festes tan / més tradicionals com són les falles.

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

info
La informació que es multiplica

NOTA DE LA VEU ALS SEUS LECTORS:

La setmana que vé no sortim!

(Tomarem divendres 28)

Tornarem!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció: JORDI MAURA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.